

dommen ligger over 300 Men. fra andre Steder, synes jeg det er meget naturligt, at man indrynner Tieren deraf en større Frihed i saa Henseende end Andre med en mindre Afstand. Den samme ærede Taler omtalte ogsaa Bestemmelsen i § 28 om Sprøitehold. Denne Paragraph har jo undergaaet den Forandring, at det nu alene overlades til Sogneforstanderskabet at afgjøre, hvorvidt det vil anstafte Sprøite eller ikke, imedens, saaledes som Lovforslaget tidligere forelaa, Amtsraadet kunde anstafte en Sprøite paa de Steder, hvor det fandt dette hensigtsmæssigt, naar Sogneforstanderskabet undlob at gjøre det. I saa Henseende har jeg ikke Noget imod Bestemmelsen; derimod er der en anden Paragraph, der ogsaa omtaler dette Sprøitehold, som jeg har en vis Betænkelighed ved, og det er § 30. Naar § 28 ordner Sagen saaledes, at Sogneforstanderskabet uden videre har det i sin Magt at anstafte eller ikke at anstafte Sprøite; saa synes jeg, at den Sag er afgjort; men naar jeg saa leser § 30, som siger: „Har en Commune undladt inden Udløbet af den dertil givne Frist at anstafte nogen Sprøite eller andet Brandvæb, eller at afhjælpe Mængler, som derved ere blevene udsatte, er Politimesteren bemyndiget til paa Communens Bekostning at anstafte det Mænglende“; saa forekommer det mig, at man maa komme til det Resultat, at det bliver Politimesteren istedetfor tidligere Amtsraadet, som kan paabyde Sprøitehold, naar Sogneforstanderskabet ikke er villigt dertil. Og er det saaledes, da maa jeg tilstaae, at det for mig stiller sig saaledes, at denne Forandring ikke er nogen Forbedring i Loven. Jeg vilde for mit Bedkommende dog foretrække, at det overlodes til Amtsraadet istedetfor til Politimesteren at afgjøre, om en Sprøite skal anstafte. Det er muligt, at jeg kan have misforstaaet denne Paragraph; men jeg troer dog, at saafremt den ikke er at forstaae saaledes, at det bliver Politimesteren, som herved faaer denne Myndighed, er den i alt Fald utydelig affattet. Ifølge § 15 skulle Sluise eller Stikklostene, anlagte paa Træ, Bjællkelag, Roster etc. være aldeles forbudte og afflaffes inden Udløbet af 10 Aar, hvor de foresindes. Det forekommer mig, at dette maatte være en noget streng Be-

stemmelse. Jeg troer, at man paa adskillige Steder meget vil føle Savnet af ikke at maatte anlægge saadanne Størsteensrør, og det forekommer mig ogsaa, at naar man vil tillade, at det maa være 10 Aar, inden de skulle afflaffes, har man derved tilkjendgivet, at man ikke nærer nogen stor Frygt for den Fare, det vilde kunne medføre. Jeg skal imidlertid ikke videre urgere derpaa; jeg har kun villet bemærke, at denne Bestemmelse i visse Tilfælde maatte kunne være meget streng. Jeg er enig med den ærede sidste Taler i, at det er paa Tiden, at man bliver færdig med denne Lov, der nu har gjenemgaaet saa mange Forhandlinger paa Rigsdagen; men jeg kan ikke være enig med ham i, at Loven skulde trænge saa stærkt til Forandringer, at man skulde søge at underkaste den den højeste Grad af Drøftelse, som man kan give nogen Lov. Det forekommer mig nemlig, at hvad der kan være at indvende imod Loven, dog ikke er saa væsentligt, at man behøver at frygte for at vedtage den som Lov, og jeg vil derfor tillade mig at anbefale Loven. Skulde en saadan Drøftelse desuagtet blive Loven tildeel, at der vil blive ført videre vidtløftige Forhandlinger derom, er det meget muligt, at jeg i enkelte andre Retninger end dem, jeg her har omtalt, kunde stille enkelte Forslag, men jeg skal ikke stille Forslag til Loven af den Bestaaffenhed, at Lovens Fremme derved skulde forhindres.

M. P. Bruun: Den ærede Landsthingsmand har vistnok fuldkommen Ret i, at § 30 af Udkastet, som den nu foreligger, staaer noget besynderlig, men Sagen synes at være den, at det er ved en Uagtsomhed, at der er kommen til at staae saaledes. Det vil nemlig sees, at i det oprindelige Udkast var det i § 28 bestemt foreskrevet, at Sprøiter skulde anstafte af Communerne, og § 30 gav da en Forskrift for, hvorledes man havde at forholde sig, naar dette blev undladt. Nu er i det nye Udkast denne Forpligtelse for Communerne faldet bort, men i § 30 er Tvangen dog bleven staaende. Det forekommer mig at maatte være ligefrem gaaet til paa denne Maade, at § 30 er kommen til at lyde saaledes som nu. Det kan imidlertid neppe være Meningen af Udkastet,